

“БАГАТО КЛИКАНИХ, АЛЕ МАЛО ОБРАНИХ”
Тиждень 14 по П'ятидесятниці

“Багатокликаних, але мало обраних”. Цими словами кінчається притча Добродії Ісуса Христа про кликані на вечерю (Мф. 22:1-14). Притча ця говорить про те, як Бог відноситься до нас і як ми відносимося до Бога.

Для усіх нас Богом уготований шлюбний бенкет. На цьому бенкеті місця вистачить усім. Як говорить Господь, “у домі Отця Мого обителів багато” (Ін. 14:2). І Господь призиває нас, одного за іншим, але не кожний з нас відгукується на Божий заклик. Один говорить: “Господи, дякую Тобі за запрошення, але мені ніколи, у мене земля; і те, що на ній відбувається, для мене зараз важливіше. Небо далеке, а земля - от вона, тут, під ногами. Може бути, пізніше, у старості, у мене буде час подумати про небесний, зараз же дай мені насолодитися земними радостями”. Але земля й усе, що на ній, переходить, як говорить Священне Писання, а людина і Бог залишаються. Перейшовши межу, що відокремлює життя від смерті, людина залишається один на один з Богом. І якщо в земному житті він збирав тільки земні багатства, а “скарбів на небі” не зібрав, те перед особою Бога він залишається ні з чим. Якщо все життя людини було зв'язано тільки з землею, то, коли земля віднімається, нічого іншого в нього не залишається.

Інший на заклик Божий відповідає: “Так, Господи, я чув про Твій шлюбний бенкет, але в мене багато роботи, немає часу. От закінчу справи - і прийду”. І людина намагається закінчити справи, але вони не кінчаються, тому що - такий закон життя цей - справи взагалі ніколи не кінчаються, людина завжди зайнята. Треба свідомо вивільняти себе для участі в бенкеті Господньому, робити паузи, перепочинок, щоб відгукуватися на заклик Божий. Один сучасний богослов сказав: “Подумай про те, скільки за всю історію людства було зроблено справ, сказано слів, але ні про ці справи, ні про слова тепер ніхто не пам'ятає; лише деякі з людських справ, найважливіші, самі значні записані в книгу історії, все інше безвісти зникло з пам'яті людства. І ті справи, що ми робимо, хоча і здаються нам дуже важливими, перед особою вічності набагато менш значимі, чим те, що ми можемо зробити для своєї душі і для Бога”.

Буває, що людина, почувши заклик Божий, говорить: “Господи, я щасливий у земному житті: у мене є родина, дружина, діти, яких я люблю, є друзі, мені з ними добре, і більше мені нічого і не треба. Може бути, згодом у мене все це оніміє, може бути, я переживу своїх родичів і друзів, і тоді в мене буде час подумати про Тебе”. Але ніяка земна любов, ніяка дружба не може замінити для людини участь у бенкеті Господньому, спілкування з Богом.

“Багатокликаних, але мало обраних”. Чуючи ці слова Господа, подумаємо про те, що, коли Бог нас кличе, ми робимо вибір: відгукуватися на заклик, чи ні. Кожного з нас призиває Бог, для кожного з нас уготовано місце в Його небесних обителях. І якщо ми не виявляємося на Його шлюбному бенкеті, то це наша провина, тому що це значить, що ми не відгукнулися на заклик Божий. Тоді відбувається те, про що говорить Спаситель, - кликані виявилися неварті, а тому замість нас будуть запрошені інші. Вечеря Господня так чи інакше наповниться людьми, що лежать і бенкетують, обителі в будинку Отця Небесного займуть гідні. Але чи виявимося ми серед них?

“Багатокликаних, але мало обраних”. Кожний з нас є кликаним, але не усі виявляються обраними. Ними будуть лише ті, хто сам обрав життя по заповідях Божиих. У

кінцевому рахунку, вибір між добром і злом, Христом і антихристом, Богом і диаволом, життям і смертю - за нами. Цей вибір ми робимо щодня, щогодини і щохвилини. Тому що в кожному конкретному мить нашого життя, у кожній конкретній ситуації ми стоїмо перед дилемою, що настільки ясно виражена в Старому Завіті: «Життя і смерть запропонував я тобі, благословення і прокляття. Обери життя, щоб жив ти і потомство твоє» (Повтор. 30:19).